

L'hora dels adjectius

El corrent d'opinió Esquerra Socialista de Catalunya (ESC) ha elaborat un vast, i tocat i posat, document per a animar la discussió en el pròxim congrés, el VI, del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC). És, després de nou anys d'existència com a corrent, la quarta volta que ho fa (ho va fer denunciant la LOAPA, posicionant-se contra l'OTAN o assumint les reivindicacions del 14-D) i ho fa ara amb el títol *L'hora del socialisme democràtic*, i té un cert interès repassar-ne els punts. I això farem, ja que en tenim l'exclusiva. L'epígraf, com resulta de fàcil assimilació, ja indica que el socialisme admet tota classe d'adjectius, contràriament al sentir oficial, el qual considera que adjectius com el de dalt són virtuts intrínseques al partit. Això, per tant, ja constitueix un indicatiu de rebel·lió.

Entre les consideracions generals, els d'ESC destaquen que els partits d'esquerra han renunciat a actuar com a col·lectiu de reflexió i que, per contra, han dirigit la totalitat de les accions a consolidar-se com a maquinàries electorals, cosa que ha propiciat que els militants hagen derivat cap a la passivitat i la incapacitat crítica. I que, paradoxalment, aquells militants que no han volgut renunciar a allò de què el partit ha prescindit, han estat, en el millor dels casos, arraconats. I diuen més: troben a faltar un tipus de democràcia més participativa i un projecte de reforma electoral, que acabe amb la dependència jerarquitzada entre el diputat i la direcció del partit i que facilite la vinculació del diputat amb els seus electors. I això ja és la rebel·lió declarada.

Però abandonem les generalitats i anem a les particularitats. Pel que fa a l'apartat de política autonòmica, els d'ESC atribueixen l'èxit de Convergència i Unió (CiU) i el Partido Nacionalista Vasco (PNV), així com el suport rebut

per Herri Batasuna (HB) i ETA, al retard de l'estat per a abordar amb serietat, i no amb mesquinesa, la realitat plurinacional i acabar amb el litigi històric. Més endavant, consideren un greu error polític la posició desqualificadora i defensiva del PSOE i el PSC quant als acords aprovats pels Parlaments català i basc sobre el dret a l'autodeterminació.

La falta de rigor i el fet d'abordar el tema amb tots els prejudicis de l'estat centralista, sempre segons ESC, fa que els dirigents socialistes confonguen els conceptes autodeterminació i independència, i que, en conseqüència, s'histeritzen amb tanta facilitat. El reconeixement del dret de l'autodeterminació, insisteixen, passa per la modificació de l'Article 2 del Títol Preliminar de la Constitució i del Títol

VIII, que no és fer altra cosa que defensar políticament (al PSOE, federalista per definició, no li hauria d'espasmar) l'estat federal i la seua constitució. Són objectius, proclamen, que ja no suporten més dilació.

I un parell de punts més: els que conceptuen la política de CiU i la del PSC. Dels primers, diu aquest document que han practicat una política nacionalista-conservadora, i com a tal es presenten com l'aglutinant de les reivindicacions nacionalistes no resoltes davant Madrid, i, aprofitant-se al màxim de les reserves i les indecisions del govern central, legitimen el seu paper. Des del punt de vista d'ESC, el PSC pateix una important dificultat per a construir una alternativa social suficientment diferenciada de CiU. I aquesta malaltia s'origina en el seguidisme que el partit fa del govern central. L'actitud del PSC respecte al PSOE, la corresponsabilització amb tota la política del govern, i el flirteig madrileny i ocasional del PSOE amb CiU, provoca la sensació que el Partit dels Socialistes de Catalunya o està fora de joc o està fent nosa.

El PSC, reclamen, és un partit sobirà, com diu la declaració de constitució del partit, i la seua alternativa política s'inscriu i es desenvolupa en una nació concreta: Catalunya. "A partir d'aquesta premissa inqüestionable —val la pena transcriure-ho—, la praxi política i les relacions orgàniques de l'actual PSC amb el PSOE per a ser fidels als principis del Protocol d'Unitat de 1978 han d'emmarcar-se en l'ortodòxia d'una *articulació funcional sobirana*, allunyada de qualsevol noció de dirigisme verticalista que ens ha resultat negatiu tant políticament com pel que fa a la ideologia". És evident que aquest PSC no té res a veure amb el PSC. I és llàstima.